Завдання Українського Музею на еміграції є інакші ніж музеїв на батьківщині. Тут, крім функції музею — переховувати здобутки нашої культури для майбутніх поколінь, головним завданням стає репрезентація нашої культурної окремішности і інформування про неї чужинців, а також збереження експонатів ,що є поза сферою дії нищівних сил на батьківщині.

На мою думку, для зацікавлення чужинців нашим національним „Я", найкраще надаються експонати народньої творчости, народні строї, і взагалі етнографія. Тут Український Музей може вирізнитися з-посеред американських музеїв, викликати зацікавлення серед неукраїнської публіки і цим виконувати ролю пропагатора української національної справи. Для кращого виконання цієї ролі бажано перенести Український Музей у Ню Йорку до більш репрезентативного і значно більшого приміщення. Треба щоб інші українські музеї на периферії погодилися позичати свої експонати на якісь спеціяльні виставки в Ню Йорку. Цього вимагає наша національна справа.

Щодо діяльности в галузі образотворчого мистецтва, то насамперед УМ повинен вишукувати, реєструвати і по змозі набувати твори мистців старшого покоління, які є власністю приватних осіб. Нам відомі факти свідомого нищення творів українських мистців (Олександра Архипенка, Георгія Нарбута, Петра Холодного старшого та інш.) на батьківщині. Отже те, що вирвалося неспаленим закордон, має бути під соціяльною опікою Музею. Також треба подбати про реєстрацію творів недавно померлих мистців, наприклад, Миколи Бутовича, Миколи Неділка, Мирослава Радиша, Віктора Цимбала та інших.

Я проти влаштування при УМ картинної ґалерії українських художників. Українці, на жаль, не визнають жодних авторитетів. Отже, хто буде вирішувати, які картини надаються для ґалерії, які ні? Треба передбачати атаку соток дилетантів які мріють, щоб їх твори потрапили до музею. Відкидаючи їх, УМ придбає сотні активних ворогів, разом з родинами це будуть тисячі. Тяжко сподіватися, що справжні артисти ще за життя подарують свої кращі твори Українському Музеєві, а щоб купити їх потрібні великі гроші. В іншому стані є музеї, яких підтримують власні держави, і тут УМ не витримає конкуренції.

Петро Холодний

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ч. 9. СІЧЕНЬ 1982 Р.

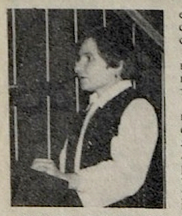

Завдання українського музею в еміграції складні і широкі.

Відомо, що Українська Музей у Нью Йорку провадить величезну роботу, колекціонуючи предмети і документи української культури і побуту, та знайомлючи з ними як своїх земляків-українців (що особливо важливо для молоді, зокрема), так і чужинців.

Якщо знайдуться можливості розширити діяльність Українського Музею в Нью Йорку, то бажаю, щоб Музей:

1. Колекціонував і популяризував не лише об'єкти етнографії, а й твори професійного мистецтва, зокрема сучасні;

2. Влаштовував більше виставок, пов'язаних з новітньою українською культурою та історією;

3. По можливості практикував експозиції в українських установах (наприклад, Український Інститут Америки, Український Народний Союз, Народний Дім тощо), які полінішували б уявлення про сучасне життя на Україні, скажімо щось на зразок успішної виставки Самвидаву, що відбулась в Українському Музеї в Нью Йорку, а пізніше в інших містах Америки і Канади. Могла б бути влаштована виставка табірної творчости (як от вишивки, використані в альбомі „Нездоланий дух", „Смолоскип", 1978, які були призначені саме для Українського Музею в Нью Йорку), виставки сучасної графіки, тощо.

Звичайно, все це вимагає великих зусиль — людських і фінансових. Але докласти їх для цього варто.

Надія Світлична

Завдання Українського Музею на еміграції є інакші ніж музеїв на батьківщині. Тут, крім функції музею — переховувати здобутки нації культури для майбутніх поколінь, головним завданням стає репрезентація нашої культурної окремішности і інформування про неї чужинців, а також збереження експонатів ,що є поза сферою дії нищівних сил на батьківщині.

На мою думку, для зацікавлення чужинців нашим національним „Я", найкраще надаються експонати народньої творчости, народні строї, і взагалі етнографія. Тут Український Музей може вирізнитися зосереджуючись на американських музеях, викликати зацікавлення серед неукраїнської публіки і цим виконувати ролю пропагатора української національної справи. Для кращого виконання цієї ролі бажано перенести Український Музей у Нью Йорку до більш репрезентативного і значно більшого приміщення. Треба щоб інші українські музеї на периферії погодилися позичати свої експонати на якісь спеціяльні виставки в Нью Йорку. Цього вимагає наша національна справа.

Щодо діяльности в галузі образотворчого мистецтва, то насамперед УМ повинен вишукувати, реєструвати і по змозі набувати твори мистців старшого покоління, які є власністю приватних осіб. Нам відомі факти свідомого нищення творів українських мистців (Олександра Архипенка, Георгія Нарбута, Петра Холодного старшого та інш.) на батьківщині. Отже те, що вирвалося неспаленим закордон, має бути під соцільною опікою Музею. Також треба подбати про реєстрацію творів недавно померлих мистців, наприклад, Миколи Бутовича, Миколи Неділка, Мирослава Радиша, Віктора Цимбала та інших.

Я проти влаштування при УМ картинної галерії українських художників. Українці, на жаль, не визнають жодних авторитетів. Отже, хто буде вирішувати, які картини надаються експонати народньої творчости, народні строї, і взагалі етнографія. Тут Український Музей може вирізнитися зосереджуючись на американських музеях, викликати зацікавлення серед неукраїнської публіки і цим виконувати ролю пропагатора української національної справи. Для кращого виконання цієї ролі бажано перенести Український Музей у Нью Йорку до більш репрезентативного і значно більшого приміщення. Треба щоб інші українські музеї на периферії погодилися позичати свої експонати на якісь спеціяльні виставки в Нью Йорку. Цього вимагає наша національна справа.

Щодо діяльности в галузі образотворчого мистецтва, то насамперед УМ повинен вишукувати, реєструвати і по змозі набувати твори мистців старшого покоління, які є власністю приватних осіб. Нам відомі факти свідомого нищення творів українських мистців (Олександра Архипенка, Георгія Нарбута, Петра Холодного старшого та інш.) на батьківщині. Отже те, що вирвалося неспаленим закордон, має бути під соцільною опікою Музею. Також треба подбати про реєстрацію творів недавно померлих мистців, наприклад, Миколи Бутовича, Миколи Неділка, Мирослава Радиша, Віктора Цимбала та інших.

Я проти влаштування при УМ картинної галерії українських художників. Українці, на жаль, не визнають жодних авторитетів. Отже, хто буде вирішувати, які картини надаються експонати народньої творчости, народні строї, і взагалі етнографія. Тут Український Музей може вирізнитися зосереджуючись на американських музеях, викликати зацікавлення серед неукраїнської публіки і цим виконувати ролю пропагатора української національної справи. Для кращого виконання цієї ролі бажано перенести Український Музей у Нью Йорку до більш репрезентативного і значно більшого приміщення. Треба щоб інші українські музеї на периферії погодилися позичати свої експонати на якісь спеціяльні

Петро Холодний

Добрий Український Музей, в якому буде гідно репрезентована українська народна творчість і образотворче мистецтво, має бути в Нью Йорку, бо це є метрополія світу і мистецький центр.

Український Музей повинен збирати і зберігати твори старих майстрів, що перебувають у приватних колекціях, також зберігати скарби, створені поза межами України. Як не буде такого музею, не лишиться сліду творчости багатьох мистців.

У Музеї мають періодично відбуватися виставки, присвячені різним галузям, напрямкам і періодам українського просторового мистецтва, окремим мистцям тощо.

Я радий, що існує товариство „Український Музей" і я певний, що це товариство знайде шляхи придбати для Українського Музею в Нью Йорку відповідний будинок. Вірю, що українська громада підтримає.

Сьогодні ми не можемо воювати, але можемо багато зробити на полі української культури. Коли Україна буде вільна, то Український Музей у Нью Йорку буде її культурним посольством.

Михайло Черешньовський

Український Музей у Ню Йорку яким хотіли б його бачити:

Надія Світлична, Петро Холодний, Михайло Черешньовський, Юрій Шевельов, Управа Музею.

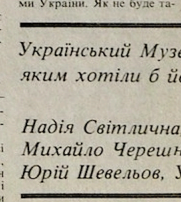

Яким я хотів би бачити Український Музей у Ню Йорку? Великим. В обох значеннях цього слова. У фізичних вимірах — не таким, як Метрополітальний музей, але й не притуленим у двох чи трьох кімнатах. І гідним нації, яку він репрезентує. Так, щоб відвідини могли нормально тривати яких дві години, а враження щоб лишалося на дні й тижні — до наступних відвідин.

Я хотів би, щоб він не занедбував нашої фолькльорної спадщини, яку вже й тепер він репрезентує чесно й діловo, без зайвої бомбастики; але щоб він розвинув вартісний відділ індивідуального мистецтва - малярство, скульптуру, графіку, прикладні мистецтва, архітектуру. Зібравши, що можна з мистецтва 18-20 століть; і даючи систематичний перегляд течій і особистостей еміграційного мистецтва.

А для цього я хотів би, може найважчого, — щоб інші наші музеї й музейчики здужали дати свої найкращі експонати в довготривалу позику своєму будь-що-будь досвідченому, технічно доконалішому і вигідніше розташованому нюйоркському братові. Бо не стягтися на сьогодні (може не стягнеться можливе в майбутньому) на справді високовартісних багато музеїв. А вже й готів, щоб вони позичали свої скарби для тимчасових виставок, які мав би влаштовувати Український Музей у Ню Йорку поруч своєї стабільної, базової частини.

І, нарешті, я не хотів би, щоб Музей спокусився перспективою відбивати все-чисто, щоб він зберіг свій профіль мистецького музею й не перетворювався на історичний музей або на комбінацію мистецького й історичного, що позбавило б його власного обличчя й перетворювало б на кунсткамеру в стилі 15 сторіччя. Інакше кажучи, щоб він був музеєм нашого сторіччя в своєму обличчі, стилі праці, доборі експонатів, — тим, чим він у зародку вже є.

Юрій Шевельов

КУРСИ ДЕРЕВОРІЗЬБИ працюватимуть від 6-го лютого до 10-го квітня 1982 року. Використовуючи інструменти, спеціяльно зроблені на замовлення Музею, курсанти будуть учитися різьбити складні геометричні орнаменти, якими на Гуцульщині прикрашають побутові дерев'яні речі і декоративні речі. Викладач — Іван Симчик. Заняття суботами.

Плата за навчання: не-члени Музею 40 дол., члени — 35 дол., студенти віком від 16 років і пенсіонери — 30 дол., діти від 12 до 16 років безплатно.

КУРСИ ВИГОТОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСАНОК працюватимуть від 13-го березня до 10-го квітня.

Діти і дорослі матимуть нагоду навчитися писати писанки, або вдосконалити своє уміння виготовляти писанки з традиційними українськими узорми. Матеріяли (фарби, віск та інш.) постачатиме Музей. Заняття відбуватимуться щосуботи і щонеділі, по два на день, окремо для дітей і дорослих.

Заняття для дорослих: 13, 21 і 28-го березня, 3-го і 4-го квітня; два заняття на день: 9.30 до 12.30 і 1.30 до 4.30.

Заняття для дітей: 14, 20 і 27-го березня; два заняття на день: від 10.00 до 12.00 і від 1.00 до 3.00.

Плата за одне заняття: не-члени Музею — 10 дол., члени — 8.50 дол., пенсіонери, студенти і учні віком від 12 років — 8 дол., діти від 8 до 12 років безплатно. Вартість матеріялів включена в оплату.

ПОКАЗ ТЕХНІКИ ПИСАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСАНОК 6-го і 7-го березня, 10-го квітня 1982 року.

Досвідчені писанкарки демонструватимуть процес виготовлення високомистецьких писанок. Також буде показаний нагороджений фільм Славка Новицького — „Писанка". Програма триватиме безперервно протягом трьох днів від 1-ої до 5-ої год. по полудні.

Вступ: не-члени Музею 2.50 дол., члени Музею, пенсіонери і студенти — 2. дол., діти до 10 років - безплатно.

Український Музей в Ню Йорку шукає співробітника на повний або неповний день.

Кандидат (ка) повинні мати вищу освіту, знати англійську та українську мови. Платня за домовленням. Звертатися на адресу: The Ukrainian Museum, 203 Second Ave., New York, N.Y. 10003, Tel:(212)228-0110.

Яким має бути Український Музей у Ню Йорку? — була тема дискусії на засіданні Управи УМ 12-го грудня 1981 року.

Одностайна думка була, що УМ повинен мати значно більше приміщення (про це є численні побажання у Книзі відвідувачів УМ).

У дискусії відзначено, що виставки виробів українського народного мистецтва викликають зацікавленняя відвідувачів. Етнографічна збірка УМ в основному впорядкована і зберігається фахово. Вона постійно зростає завдяки пожертвам і купівлі цінних експонатів, її треба далі розбудовувати.

Музей не повинен обмежуватися тільки показом світові краси українського фолькльору. Треба розбудувати відділ образотворчого мистецтва, виставляти картини, графіку, скульптуру. УМ уже має низку графічних творів О.Кульчицької. Відомий у Франції український мистець Михайло Нечитайло-Андрієнко подарував УМ три свої картини. Є українці, власники вартісних мистецьких колекцій, які планують передати їх УМ.

Щодо Історичного відділу УМ у дискусії висловлено думки про те, щоб нагодос робити на історії українського поселення в Америці УМ збирає фотографії, які ілюструють життя та досягнення українців у цій країні, плянує виставку, на цю тему. УМ також збирає фотографії та документи, що ілюструють новітню історію України. Уже була виставка Самвидаву. Плянується виставка документації про розгром України 1930-х років, включно з голодом. Висловлено побажання збирати грамофонні платівки з записами співів видатних українських артистів, також записи на магнетофонних стрічках, інтер'ю та розповідей (уснa історія).

За оцінкою Управи, УМ з трьома згаданими відділами повинен мати близько 15 тисяч кв. стіп площі для виставок, сховищ, залі для лекцій і зборів, бібліотеки, приміщень для адміністрації, курсів, крамнички, роботи з експонатами і підготовки виставок.

Співпраця з американськими музеями

Український Музей у Нью-Йорку за п'ять років свого існування наладнав співпрацю з низкою американських музиїв і увійшов як рівновартний партнер до „музейної спільноти". Це є свого роду визнання того, що його діяльність відповідає вимогам професійного музейництва. Вже третій рік Мистецька Рада стейту Ню Йорку влаштовує серії професійних семінарів для працівників різних музеїв. У відрухованих програмах бачимо УМ поруч з такими великими музеями як Метрополітальний, Гугенгайма, Бруклінський, Вітні, Жидівський та інші, які „віддають свої приміщення і дають поради" учасникам семінару. У приміщеннях УМ відбувається щороку два семінари, два роки тому працівники нашого музею робили доповіді.

В 1980 році Центр Робертсона в Бінгтамптоні відкрував виставку „Наша блиску куча спадщина: текстильне мистецтво слов'ян та їхніх сусідів". Центр позичив в УМ зразки українських рушників, килимів, сорочок, плахт тощо. На виставці було зазначено, що всі об'єкти позичені в Українському Музеї в Нью-Йорку.

Весною 1981 року Музей Мистецтва в Сан Дієго у Каліфорні влаштував виставку українських писанок з колекції Тані Осадци. Директор цього музею відвідав виставку цих писанок в УМ у Нью-Йорку в 1980 р. і запропонував показати її в Сан Дієго. Пані Осадца погодилася позичити свою колекцію писанок, подати каталог та інформації. Виставка була дуже успішною. Всюди було зазначено, що ця виставка відбувається за посередництвом Українського Музею в Нью-Йорку.

Всічні 1982 р. Музей Природознавства в Провіденс в Род Айленд улаштовує виставку, для якої позичив з УМ зразки жіночого та чоловічого народного одягу, вишивок, кераміки, дерев'ярізби, писанок і ін.

Смітсонський музей історії та технології у Вашінтоні висловив побажання мати у своїй постійній збірці об'єкти з української національної культури. При цій нагоді музей міг би влаштувати повищу виставку нашої народної творчости. УМ плянує здійснити цю пропозицію в майбутньому.

Також інші музеї виявляють зацікавленні і експонатами УМ і хотіли б у майбутньому з ним співпрацювати, влаштовуючи спільно якісь виставки, або позичаючи зразки українського народного мистецтва.

Завдяки існуванню Українського Музею в Нью-Йорку, з його упорядкованою збіркою, американські музеї можуть включати зразки української народньої творчости у свої виставки, даючи відвідувачам нагоду пізнати їх, рівночасно інформуючи їх про існування нашого музею з його багатою збіркою.

Музейна бібліотека

Для того, щоб сприяти успішній і багатосторонній праці Українського Музею останнього часу більше уваги присвячується розбудові бібліотеки Музею. Завдяки старанням Союзу Українок Америки, початки бібліотеки покладено вже давно.

Основне завдання бібліотеки — уможливити доступ керівникам і кураторам Музею до найкращих довідників, джерельних та інших видань, потрібних для дослідної чи практичної праці в Музеї. Але мова тут не про загальноукраїнознавчу бібліотеку, а про спеціяльну бібліотеку, профіль якої визначається метою й завданням Музею. В самому Ню-Йорку, крім бібліотеки Коломбійського Університету та Ню-Йоркської Публічної Бібліотеки з їхніми багатими колекціями східньоєвропейських, а в тому й українських матеріялів, є також дві загальноукраїнознавчі бібліотеки, а саме: бібліотека-архів Української Вільної Академії Наук у США та бібліотека Наукового Товариства Шевченка в Америці. Тому музейна бібліотека є задумана як спеціяльна, а не ще одна загально-українознавча бібліотека.

В межах фінансових спроможностей Музею, основна увага в комплектуванні колекцій бібліотеки зосереджуватиметься на таких ділянках: Музеї й музейництво, зокрема в Україні, етнографія, мистецтвознавство, архітектура, різьба, малярство, графіка та поселення українців поза українською територією, зокрема в США. Очевидно, що й такі загальні довідники, як енциклопедії українознавства біографічні словники та загальні праці з історії української культури є в полі зацікавлення бібліотеки.

Упорядкування та каталогізація бібліотечного матеріялу вже почалися і відбуватимуться систематично, згідно з сучасними засадами та бібліотечною практикою. Для внутрішнього вжитку приготовано окремий правильник.

О.Л.

Товариська зустріч, концерт і виставка картин для придбання фондів для Музею

Піяністка Юліяна Осінчук дістає від д-ра Карла Зайінгера троянди.

Мистець Любослав Гуцалюк показує техніку писання картин.

Музей одержав 3094.71 дол. прибутку від товариської зустрічі, що відбулась 17-го жовтня 1981 року в будинку Соні і Карла Зайінгерів у Принстоні, Н.Дж.

На зустріч зібралося понад 100 прихильців Музею, які мали нагоду оглянути виставку 24 нових картин олію Любослава Гуцалюка, який також демонстрував гостям техніку своєї праці. На високому рівні був виступ піяністки Юліяни Осінчук.

Організаційна робота була на плечах членів Управи Лідії Гайдучок і Лідії Гладкої, членів Комісії придбання фондів для Музею.

Колекція фотографій Музею зростає

Фотографія з колекції Музею: Крамниця Петра Ліктея, Ютіка, Н.Й., 1930 р.

ПЛЯНИ МУЗЕЮ

НОВІ ВИСТАВКИ

УКРАЇНСЬКІ ПИСАНКИ

Виставка українських писанок відкривається в суботу 6 березня і триватиме до 16-го травня. Уже п'ятий раз УМ на весні влаштовує виставку писанок, кожного разу різну. Цього року буде виставлено понад 400 писанок з колекції Музею, які покажуть красу і багатство одного з найцікавіших видів українського народного мистецтва.

ВТРАЧЕНІ АРХІТЕКТУРНІ ПАМ'ЯТКИ КИЄВА

Вистака відкриється 29-го травня 1982 року і триватиме до 27-го лютого 1983 року. Вона дасть уявлення про знищені архітектурні пам'ятки Києва шляхом показу їх фотографій, плянів місцевостей, де вони стояли і рисунків фасадів. Куратор виставки архітект Тит Геврик.

КОНЦЕРТ ДЛЯ ПРИДБАННЯ ФОНДІВ ДЛЯ МУЗЕЮ

Піяністка Юліяна Осінчук і співачка Ірина Вельгаш (сопрано) виступлять без винагороди у концерті, що відбудеться 28 березня у Ню-Йорку в приміщенні Ню-Йоркського університету, Eisner and Lubin Auditorium, 566 La Guardia Place (біля Вашінгтон Сквер Парку). Після концерту буде товариська зустріч. Докладніші інформації будуть подані в українській пресі.

КУРСИ

КУРСИ ВИШИВАННЯ працюватимуть від 6-го лютого до 10-го квітня 1982 року. Заняття відбуватимуться суботами, всього десять занять. Початківці зможуть навчитися вишивати, а досвідчені вишивальниці — вдосконалити своє уміння вишивати. На курси можуть записуватися дорослі і діти віком від десяти років.

Плата за навчання: не-члени Музею 30 дол., члени — 25 дол., студенти віком від 16 років і пенсіонери — 20 дол., діти від 10 до 16 років — безплатно.

МУЗЕЙНА КРАМНИЧКА

Музейна крамничка продає паперові серветки, прикрашені українськими орнаментами.

Великий успіх мають у музейній крамничці видання Музею: каталоги, вітальні картки, кольористі афіші виставок, паперові серветки з українським узором. Також добре йдуть рисунки українських мистців.

Українці і чужинці охоче купують українські вишивки, які надходять до крамнички як подарунки від вишивальниць, що бажають допомогти Музеєві своєю працею. Адміністрація і Управа Музею сердечно дякує вишивальницям.

Пишіть до Музею, щоб на вашу адресу був надісланий каталог для замовлення виробів поштою.

ВИДАЄ УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Редагує Комісія Преси і Публікацій

Адреса: 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003